Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

20 декември 2017 година*

„Обжалване — Държавни помощи — Цифрова телевизия — Помощ за въвеждане на цифрова наземна телевизия в отдалечени и слабо урбанизирани райони — Субсидия в полза на операторите на платформи за цифрова наземна телевизия — Решение, с което мерките за помощи се обявяват отчасти за несъвместими с вътрешния пазар — Понятие „държавна помощ“ — Предимство — Услуга от общ икономически интерес — Определяне — Свобода на преценка на държавите членки“

По съединени дела C-66/16 P—C-69/16 P

с предмет четири жалби, подадени на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз на 5 февруари 2016 г.,

Comunidad Autónoma del País Vasco,

Itelazpi SA, установено в Самудио (Испания) (C-66/16 P),

Comunidad Autónoma de Cataluña,

Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI), установено в Оспиталет де Льобрегат (Испания) (C-67/16 P),

Navarra de Servicios y Tecnologías SA, установено в Пампелуне (Испания) (C-68/16 P),

Cellnex Telecom SA, по-рано Abertis Telecom SA, установено в Барселона (Испания),

Retevisión I SA, установено в Барселона (Испания) (C-69/16 P),

за които се явяват J. Buendía Sierra, A. Lamadrid de Pablo и M. Bolsa Ferruz, abogados,

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явяват P. Němečková, É. Gippini Fournier и B. Stromsky, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: испански.

SES Astra SA, установено в Бецдорф (Люксембург), за което се явяват F. González Díaz и V. Romero Algarra, abogados, и F. Salerno, адвокат,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: T. von Danwitz, председател на състава, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (докладчик) и C. Lycourgos, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 7 септември 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си Comunidad Autónoma del País Vasco (Баската автономна област, Испания) и Itelazpi SA (дело C-66/16 P) (наричани по-нататък „жалбоподателите по дело C-66/16 P“), Comunidad Autónoma de Cataluña (Автономна област Каталония, Испания) и Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI) (дело C-67/16 P), Navarra de Servicios y Tecnologías, SA (дело C-68/16 P) (наричани по-нататък „жалбоподателите по дело C-68/16 P“), както и Cellnex Telecom, SA и Retevisión I SA (дело C-69/16 P) (наричани по-нататък заедно „жалбоподателите“) искат съответно отмяната:

– по дело C-66/16 P: на решение на Общия съд на Европейския съюз от 26 ноември 2015 г., Comunidad Autónoma del País Vasco и Itelazpi/Комисия (T-462/13, наричано по-нататък дело T-462/13“, EU:T:2015:902),

– по дело C-67/16 P: на решение на Общия съд на Европейския съюз от 26 ноември 2015 г., Comunidad Autónoma de Cataluña и CTTI/Комисия (T-465/13, наричано по-нататък дело T-465/13“, EU:T:2015:900),

– по дело C-68/16 P: на решение на Общия съд на Европейския съюз от 26 ноември 2015 г., Navarra de Servicios y Tecnologías/Комисия (T-487/13, наричано по-нататък дело T-487/13“, EU:T:2015:899),

– по дело C-69/16 P на решение на Общия съд на Европейския съюз от 26 ноември 2015 г., Abertis Telecom и Retevisión I/Комисия (T-541/13, наричано по-нататък „дело T-541/13“, непубликувано, EU:T:2015:898) (наричани по-нататък заедно „обжалваните съдебни решения“),

с които Общият съд е отхвърлил жалбите им за отмяна на Решение 2014/489/ЕС на Комисията от 19 юни 2014 година относно държавна помощ SA.28599 (C 23/10) (ex NN 36/10, ex CP 163/09), приведена в действие от Кралство Испания за въвеждане на цифрова наземна телевизия в отдалечени и слабо урбанизирани райони (извън Кастилия Ла Манча) (ОВ L 217, 2013 г., стр. 52, наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелствата по спора и спорното решение

2 Обстоятелствата в основата на спора са изложени от Общия съд в точки 1—22 от обжалваните съдебни решения. За нуждите на настоящото производство те могат да бъдат обобщени по следния начин.

3 Настоящите дела се отнасят до поредица от мерки, приети от испанските органи в рамките на прехода от аналогово към цифрово телевизионно разпространение в Испания, за цялата територия на Испания с изключение на Comunidad Autónoma de Castilla-La-Mancha (автономна област Кастилия Ла Манча, Испания) (наричани по-нататък „разглежданата мярка“).

4 Кралство Испания приема правната уредба за насърчаване на процеса на преход от аналогово към цифрово телевизионно разпространение по-конкретно като обнародва Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo (Закон 10/2005 за приемане на спешни мерки за развитието на наземната цифрова телевизия, за либерализирането на кабелната телевизия и за поощряване на плурализма) от 14 юни 2005 г. (BOE № 142 от 15 юни 2005 г., стр. 20562) и Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre (Кралски указ 944/2005 за одобряване на националния технически план в полза на цифровата наземна телевизия) от 29 юли 2005 г. (BOE № 181 от 30 юли 2005 г., стр. 27006). Този кралски декрет предвижда задължение за националните частни и обществени телевизионни оператори да гарантират, че съответно 96 % и 98 % от населението ще получава цифрова наземна телевизия (ЦНТ).

5 За да позволят прехода от аналогово телевизионно разпространение към ЦНТ, испанските власти разделят испанската територия на три отделни зони, наименовани съответно „зона I“, „зона II“ и „зона III“. Разглежданата в настоящите дела зона II включва слабо урбанизирани и отдалечени райони, обхващащи 2,5 % от испанското население. В тази зона телевизионните оператори не са инвестирали в цифровизацията поради липсата на интерес, вследствие на което испанските органи са предвидили публично финансиране.

6 През септември 2007 г. Consejo de Ministros (Министерски съвет, Испания) приема национален план в полза на преминаването към ЦНТ, целта на който е посредством услугата за ЦНТ да се постигне покритие спрямо испанското население, аналогично на покритието чрез аналоговата телевизия през 2007 г., а именно повече от 98 % от това население и цялото или почти цялото население в Баската автономна област и автономните области Каталония и Навара (Испания).

7 За да се постигнат определените за ЦНТ цели за покритие, испанските органи предвиждат да се отпусне публично финансиране, по-конкретно с оглед на подкрепата на процеса на наземна цифровизация в зона II, и по-специално във вътрешността на районите на автономните области, разположени в тази зона.

8 През февруари 2008 г. Ministerio de Industria, Turismo y Comercio (Министерство на промишлеността, туризма и търговията, Испания) (наричано по-нататък „МПТТ“) приема решение с цел подобряване на далекосъобщителните инфраструктури и определяне на критерии, както и разпределение на финансирането за действията, насочени към развитие на информационното общество в рамките на план, наречен „Avanza“. Одобреният по силата на това решение бюджет е отпуснат отчасти за цифровизацията на телевизията в зона II.

9 Цифровизацията ѝ е проведена между юли и ноември 2008 г. Впоследствие МПТТ превежда средства на автономните области, които се задължават да поемат останалите разходи по операцията със свои собствени бюджетни средства.

10 През октомври 2008 г. Министерският съвет решава да отпусне допълнителни средства, за да разшири и допълни покритието на ЦНТ в рамките на проектите за преход, които е трябвало да бъдат приложени през първото шестмесечие на 2009 г.

11 По-нататък автономните области започват процеса на разширяване на ЦНТ. За тази цел те организират процедури за възлагане на обществени поръчки или поверяват разширяването на частни предприятия. В някои случаи автономните области отправят искане до общините да поемат посочената дейност по разширяване.

12 На 18 май 2009 г. в Европейска комисия е постъпила жалба от SES Astra SA, отнасяща се до схема за държавни помощи, предоставени от испанските органи в полза на прехода от аналогово телевизионно разпространение към ЦНТ в зона II. Според SES Astra тази схема представлява помощ, за която не е отправено уведомление и която може да доведе до нарушаване на конкуренцията между платформите за наземно и сателитно телевизионно разпространение.

13 С писмо от 29 септември 2010 г. Комисията уведомява Кралство Испания за решението си да открие процедурата, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС, за въпросната схема за помощи за цялата територия на Испания с изключение на автономната област Кастилия Ла-Манча, за която е открита отделна процедура.

14 Впоследствие Комисията приема спорното решение, като в член 1 от разпоредителната му част обявява, че държавната помощ, предоставена на операторите на наземната телевизионна платформа за разгръщане, поддръжка и експлоатация на мрежата за ЦНТ в зона II, е приложена неправомерно в нарушение на член 108, параграф 3 от ДФЕС и че тя е несъвместима с вътрешния пазар, с изключение на помощта, която е предоставена в съответствие с критерия за технологична неутралност. В член 3 от разпоредителната част на това решение се разпорежда възстановяването на несъвместимата помощ от операторите на ЦНТ, независимо дали те са получили помощта пряко или по косвен път.

15 В мотивите на спорното решение Комисията приема, на първо място, че различните актове, приети на централно равнище, и сключените споразумения между МПТТ и автономните области представляват основата на схемата за помощи за разширяването на ЦНТ в зона II. На практика автономните области са прилагали насоките, дадени от испанското правителство относно разширяването на ЦНТ.

16 На второ място, Комисията установява, че разглежданата мярка трябва да се счита за държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. В това отношение Комисията отбелязва по-конкретно че испанските органи са представили единствено случая с Баската автономна област, за да се позоват на липсата на държавна помощ съгласно условията, изведени от Съда в решение от 24 юли 2003 г., Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, наричано по-нататък „решението Altmark“, EU:C:2003:415). Според Комисията обаче не е изпълнено първото условие по това решение (наричано по-нататък „първото условие по решение Altmark“), съгласно което, от една страна, предприятието получател трябва да е действително натоварено с изпълнението на задължения за обществена услуга, и от друга страна, тези задължения трябва да бъдат ясно определени. Освен това при липсата на гаранция за най-ниската за посочената автономна област цена, не било изпълнено четвъртото условие по посоченото решение (наричано по-нататък „четвъртото условие по решение Altmark“).

17 На трето място, Комисията приема, че разглежданата мярка не може да се счита за държавна помощ, съвместима с вътрешния пазар по смисъла на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС, независимо че тази мярка е насочена към постигане на ясно определена цел от общ интерес и

че е налице неефективност на съответния пазар. Според нея, след като посочената мярка не е съобразена с принципа на технологична неутралност, тя не е пропорционална и не е подходящ инструмент за осигуряване на покритие на свободно приеманите канали за жителите на зона II.

18 На четвърто място, Комисията приема, че при липсата на достатъчно точно определяне на експлоатацията на наземна платформа като обществена услуга, разглежданата мярка не може да бъде обоснована по член 106, параграф 2 ДФЕС.

Производство пред Общия съд и обжалваните съдебни решения

19 С жалби, подадени в секретариата на Общия съд съответно на 30 август 2013 г. (дела T-462/13 и T-465/13), 6 септември 2013 г. (дело T-487/13) и 9 октомври 2013 г. (дело T-541/13), жалбоподателите искат отмяната на спорното решение.

20 Сред повдигнатите в подкрепа на жалбите им основания за обжалване всички жалбоподатели изтъкват по-специално основание, изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС.

21 В обжалваните съдебни решения това основание е отхвърлено от Общия съд по същество.

22 В това отношение Общият съд отхвърля по-конкретно доводите на жалбоподателите, че разглежданата мярка не може да бъде квалифицирана като „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС поради липсата на икономическо предимство за получателите, доколкото са били изпълнени условията, изведени в решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415).

23 Относно първото условие по решение Altmark в обжалваните съдебни решения Общият съд приема за недоказано от жалбоподателите, че Комисията неправилно е преценила, че при липса на ясно определяне на услугата за експлоатация на наземна мрежа като обществена услуга това условие не е изпълнено.

24 В това отношение Общият съд констатира, че експлоатацията на мрежата за разпространение на ЦНТ в зона II не е определена от съответната държава членка като услуга от общ икономически интерес (УОИИ) по смисъла на правото на Съюза нито на национално равнище, нито на равнището на Баската автономна област в междуведомствените споразумения, сключени с нея.

25 Що се отнася до автономните области, различни от Страната на баските, Общият съд приема, че Комисията е имала основание да констатира в съображение 114 от спорното решение, че нито една от автономните области, за които испанските органи са се позовали на съществуването на УОИИ, не е представила доводи, с които да може да се докаже, че експлоатацията на наземна мрежа е обществена услуга.

26 За разлика от това в точка 78 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точка 79 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900) и точка 106 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898), Общият съд приема, че както твърдят жалбоподателите по делата, по които са постановени тези решения, Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като е констатирала при условията на евентуалност в точка 121 от спорното решение, че е налице явна грешка от страна на испанските органи при определянето на конкретна платформа за експлоатацията на мрежи за телевизионно разпространение.

27 Общият съд обаче заключава, че макар Комисията да е приела неправилно, че определянето на конкретна платформа за експлоатацията на мрежите за телевизионно разпространение представлява явна грешка на испанските органи, първото условие по решение Altmark не е изпълнено при липсата на ясно и точно определяне на разглежданата услуга като публична услуга, както е установила Комисията в съображения 119—125 от спорното решение.

28 Относно четвърто условие по решение Altmark в точка 88 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), и в точка 123 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899), Общият съд отхвърля доводите на жалбоподателите по делата, по които са постановени тези решения, що се отнася до наличието на твърдяна грешка от страна на Комисията, доколкото в спорното решение тя е стигнала до извода, че това условие не е изпълнено.

29 Все пак в точка 85 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900) и в точка 63 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) Общият съд приема, в първото от тези решения, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, и във второто, че е нарушила задължението си за мотивиране, като е свела разглеждането на въпроса за спазването на четвъртото условие по решение Altmark само до случая с Баската автономна област, макар да ѝ е бил известен фактът, че са проведени процедури за възлагане на обществени поръчки разширяване на покритието на ЦНТ в други автономни области. При все това с оглед на кумулативния характер на условията по решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415), Общият съд заключава, че доколкото първото условие по решение Altmark не е изпълнено, спорното решение не следва да се отменя.

30 Впрочем, тъй като не е уважено нито едно от останалите основания, повдигнати от жалбоподателите, Общият съд отхвърля изцяло жалбата на жалбоподателите за отмяна.

Искания на страните

31 С жалбите си жалбоподателите искат от Съда:

– да отмени обжалваните съдебни решения,

– да се произнесе окончателно по жалбите им пред Общия съд за отмяна и да отмени спорното решение, и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски,

32 Комисията и SES Astra искат от Съда да отхвърли жалбите и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

33 С решение на Съда от 28 март 2017 г. дела C-66/16 P—C-69/16 P са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

По жалбите

34 В подкрепа на жалбите си жалбоподателите повдигат едно-единствено основание, формулирано сходно във всяка една от тях.

35 Това основание е изведено от грешки при прилагане на правото при тълкуването на член 14 ДФЕС, член 107, параграф 1 ДФЕС и член 106, параграф 2 ДФЕС, на Протокол № 26 относно услугите от общ интерес и Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки. Това основание се състои от две части.

36 Първата част е изведена от превишаване на границата на контрола на явната грешка при разглеждането на различните актове за определяне и за възлагане на задачата за УОИИ. Втората част е изведена от грешка при прилагане на правото, доколкото обжалваните съдебни решения ограничавали правото на преценка на държавите членки относно условията за предоставяне на УОИИ, предвидени при определянето ѝ. Третата част е изведена от грешки при прилагане на правото, допуснати от Общия съд при анализа на релевантните разпоредби на националното право за определянето на УОИИ. Четвъртата част изведена от грешка при прилагане на правото, доколкото Общият съд не отчел обстоятелството, че определянето и възлагането на задачата за УОИИ на едно или няколко предприятия може да се направи в няколко акта. Петата част изведена от грешка при прилагане на правото, тъй като Общият съд не приел, че определянето и възлагането на задачата за УОИИ не изискват използването на определена формулировка или специфичен израз. Шестата част е изведена от грешка при прилагане на правото, доколкото Общият съд отхвърлил приложимостта на Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки.

Предварителни бележки

По допустимостта на жалбите

37 SES Astra твърди, че жалбите са изцяло недопустими, доколкото с единственото си основание жалбоподателите според случая или само искат от Съда да контролира преценката на Общия съд на фактите и доказателствата, без изобщо да се позовават на изопачаването им, или не идентифицират частите на обжалваните съдебни решения, които са оспорени.

38 Без да се засяга индивидуалното разглеждане на допустимостта на частите от единственото им основание, следва да се отбележи, че тези жалби не могат да се смятат за недопустими в тяхната цялост.

39 Всъщност поне някои части от единственото основание на тези жалби, от една страна, повдигат правни въпроси, доколкото се оспорва тълкуването от Общия съд на първото условие по решение Altmark, както и обхватът на съдебния контрол, който той е упражнил по отношение на това условие, и от друга страна, са идентифицирани с необходимата точност оспорените елементи от обжалваните съдебни решения.

40 Ето защо не могат да бъдат приети доводите на SES Astra в подкрепа на твърдението, че жалбите са изцяло недопустими.

По неотносимостта на единственото основание за обжалване по дела C-66/16 P и C-68/16 P

41 Комисията твърди, че единственото основание за обжалване по дела C-66/16 P и C-68/16 P е неотносимо, доколкото е насочено към нарушението на член 107, параграф 1 ДФЕС. От своя страна SES Astra също смята, че това основание е неотносимо, доколкото е насочено към нарушението на член 106, параграф 2 ДФЕС.

42 Тези страни поддържат по същество, че посоченото основание не може да доведе до отмяната на решение T-462/13 (EU:T:2015:902), нито на решение T-487/13 (EU:T:2015:899), тъй като това основание се отнася само до първото условие по решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415). С оглед на кумулативния характер на условията по решение Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415), обаче, ако Съдът уважи единственото основание по жалбата, това би означавало, че Общият съд е потвърдил преценката на Комисията относно обстоятелството, че не е изпълнено четвъртото условие по решение Altmark.

43 Жалбоподателите по дело C-66/16 P и жалбоподателят по дело C-68/16 P са на мнение, че дори в хипотезата, при която не е изпълнено четвърто условие по решение Altmark, единственото основание може да доведе до отмяната на решение T-462/13 (EU:T:2015:902) и на решение T-487/13 (EU:T:2015:899), тъй като Общият съд се е основал на твърдение за липса на ясно определяне на УОИИ, за да потвърди преценката на Комисията относно липсата на съвместимост на помощта с оглед на член 106, параграф 2 ДФЕС.

– Относно единственото основание, доколкото е изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС.

44 Следва да се припомни, че за да се квалифицира дадена мярка като „държавна помощ“, трябва да са изпълнени всички условия, посочени в член 107, параграф 1 ДФЕС. Следователно, за да е възможно квалифицирането като държавна помощ, тази разпоредба предполага по-специално наличието на предимство, предоставено на дадено предприятие (вж. в този смисъл решение от 22 октомври 2015 г., EasyPay и Finance Engineering, C-185/14, EU:C:2015:716, т. 35 и 36 и цитираната съдебна практика).

45 В това отношение съгласно постоянната практика на Съда съответната държавна мярка не попада в обхвата на член 107, параграф 1 ДФЕС, когато съставлява компенсация, която представлява насрещна престация за услугите, осъществени от предприятията получатели за изпълнението на задължения за обществени услуги, така че тези предприятия в действителност не получават финансово предимство и следователно посочената мярка не ги поставя в по-благоприятно положение спрямо конкурентните предприятия (решение от 22 октомври 2015 г., EasyPay и Finance Engineering, C-185/14, EU:C:2015:716, т. 45 и цитираната съдебна практика).

46 За да може обаче такава компенсация да не бъде квалифицирана като държавна помощ в конкретен случай, трябва да са изпълнени условията, посочени в точки 88—93 от решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415).

47 Първо, предприятието получател трябва да е действително натоварено с изпълнението на задължения за обществена услуга и тези задължения трябва да бъдат ясно определени. Второ, параметрите, въз основа на които е изчислена компенсацията, трябва да бъдат предварително установени по обективен и прозрачен начин. Трето, компенсацията не трябва да надхвърля необходимото за покриване изцяло или отчасти на разходите, направени при изпълнението на задълженията за обществена услуга. Четвърто, равнището на необходимата компенсация трябва да е определено въз основа на анализ на разходите, които едно типично предприятие, добре управлявано и подходящо оборудвано, за да може да удовлетвори необходимите изисквания за обществена услуга, би направило, за да изпълни тези задължения.

48 Следователно държавна мярка, която не отговаря на едно или няколко от условията, изброени в предходната точка на настоящото решение, може да се счита за държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 24 юли 2003 г., Altmark, C-280/00, EU:T:2003:415, т. 94).

49 Ето защо с оглед на кумулативния характер на условията по решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415), фактът, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че не е изпълнено едно от тези условия, не може да доведе до отмяната на решение T-462/13 (EU:T:2015:902), нито на решение T-487/13 (EU:T:2015:899), ако въпреки това Общият съд е счел, без да допусне грешка при прилагане на правото, че не е изпълнено друго от тези условия.

50 В случая следва да се отбележи, че в точки 89 и 90 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902) Общият съд е отхвърлил първата част от първото основание за отмяна, изведена от липсата на икономическо предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като в нито един момент не са били изпълнени кумулативно всички условия по решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415). В това отношение той се е основал на анализ на първото и четвъртото условие по решение Altmark, въз основа на който е потвърдил съответно в точки 79 и 88 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902) преценката на Комисията, че тези условия не са изпълнени.

51 Аналогично в решение T-487/13 (EU:T:2015:899) Общият съд е преценил първото и четвъртото условие по решение Altmark в рамките на анализа на второто основание за отмяна, изтъкнато от жалбоподателя в първоинстанционното производство, а именно нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС. След като е отхвърлил доводите на този жалбоподател относно обстоятелството, че тези две условия не са изпълнени, в точка 126 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) Общият съд е приел, че тъй като условията по решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415), са кумулативни, Комисията не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е констатирала, първо, наличието на държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, и второ, че тази помощ не е съвместима с вътрешния пазар, по силата на член106, параграф 2 ДФЕС.

52 При все това, доколкото единственото основание за отмяна е насочено само към оспорването на преценката на Общия съд относно първото условие по решение Altmark, без обаче да се оспорва тази преценка, що се отнася до четвърто условие по решение Altmark, следва да се приеме, че само по себе си това основание не може да опровергае приетото в решение T-462/13 (EU:T:2015:902), нито в решение T-487/13 (EU:T:2015:899) по отношение на наличието на икономическо предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, нито вследствие на това да доведе до отмяната на тези решения.

53 Следователно единственото основание за обжалване по дела C-66/16 P и C-68/16 P трябва да се приеме за неотносимо, доколкото е изведено от нарушението на член 107, параграф 1 ДФЕС.

– Относно единственото основание, доколкото е изведено от нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС

54 Член 106, параграф 2 ДФЕС предвижда, че предприятията, които са натоварени с функцията да оказват услуги от общ икономически интерес, се подчиняват на разпоредбите, съдържащи се в Договорите, и в частност на правилата на конкуренцията, доколкото прилагането на тези правила не препятства фактически или юридически изпълнението на специфичните задачи, които са им възложени, и че развитието на търговията не трябва да се засяга до степен, която би била в противоречие с интересите на Съюза.

55 Относно съотношението между условията, изведени в съдебната практика, последвала решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415), и разглеждането на мярка за помощ по член 106, параграф 2 ДФЕС, от практиката на Съда следва, че проверката дали са спазени установените с тази съдебна практика условия се извършва на предходен етап, когато се разглежда въпросът дали разглежданата мярка трябва да бъде квалифицирана като държавна помощ. Наистина на този въпрос следва да се отговори, преди евентуално да се провери дали дадена несъвместима помощ е все пак необходима за изпълнението на задачата, възложена на получателя по съответната мярка, предвид член 106, параграф 2 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 8 март 2017 г., Viasat Broadcasting UK/Комисия, C-660/15 P, EU:C:2017:178, т. 34).

56 По този начин, тъй като условията по решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415), и тези, които са необходими за прилагането на член 106, параграф 2 ДФЕС, преследват различни цели, Съдът е приел, че за да разгледа мярка за помощ по член 106, параграф 2 ДФЕС, Комисията не е била длъжна да провери дали са спазени второто и третото условие, изведени в съдебната практика, последвала решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415) (вж. в този смисъл решение от 8 март 2017 г., Viasat Broadcasting UK/Комисия, C-660/15 P, EU:C:2017:178, т. 33). Независимо от това, както подчертава генералният адвокат в точка 97 от заключението си, първото условие по решение Altmark, според което предприятието получател трябва да е действително натоварено с изпълнението на задължения за обществена услуга, които трябва да бъдат ясно определени, се прилага и в случай на позоваване на дерогацията, предвидена в член 106, параграф 2 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 21 март 1974 г., BRT и Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs, 127/73, EU:C:1974:25, т. 22 и от 11 април 1989 г., Saeed Flugreisen и Silver Line Reisebüro, 66/86, EU:C:1989:140, т. 56).

57 В случая от точка 99 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902) е видно, че Общият съд се е позовал на точки 42—79 от това решение, отнасящи се до първото условие по решение Altmark, за да констатира, че Комисията е имала основание да приеме, че по отношение на Страната на баските операторите на наземни мрежи не са били натоварени с извършването на ясно определена УОИИ. При това положение Общият съд е стигнал до извода, че тази институция не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела в съображение 172 от спорното решение, че не може да се направи позоваване на изключението по член 106, параграф 2 ДФЕС.

58 Аналогично в точка 126 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) от липсата на надлежно определяне на УОИИ Общият съд е стигнал до извода, че Комисията не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела, че разглежданата мярка не е съвместима с вътрешния пазар на основание член 106, параграф 2 ДФЕС.

59 От това следва, че в решение T-462/13 (EU:T:2015:902) и в решение T-487/13 (EU:T:2015:899) Общият съд е обосновал преценката си на член 106, параграф 2 ДФЕС с първото условие по решение Altmark.

60 Ето защо следва да се приеме, че доколкото се отнася до първото условие по решение Altmark, единственото основание за обжалване по дела C-66/16 P и C-68/16 P може да доведе до отмяната на решение T-462/13 (EU:T:2015:902) и на решение T-487/13 (EU:T:2015:899), тъй като е изведено от нарушение на член 106, параграф 2 ДФЕС.

61 При тези обстоятелства, независимо че единственото основание за обжалване по дела C-66/16 P и C-68/16 P е неотносимо, доколкото е изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС, различните части от това основание следва да се разгледат, доколкото се отнасят до въпроса за определянето на УОИИ по смисъла на член 106, параграф 2 ДФЕС.

По единственото основание

По първата част

– Доводи на страните

62 С първата част от единственото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд за това, че е приложил неправилно съдебната практика на Съда и на Общия съд, според която определянето на УОИИ от държава членка може да бъде поставено под съмнение от Комисията само в случай на явна грешка.

63 Жалбоподателите изтъкват, че Общият съд потвърждава преценката на Комисията относно първото условие по решение Altmark, като в точка 79 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), в точка 80 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), в точка 101 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и в точка 110 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) се основава единствено на констатацията, че определянето на разглежданата УОИИ от испанските органи не е достатъчно „ясно и точно“, без обаче да приеме това определяне за „явно погрешно“. Напротив, самият Общ съд признавал, че е налице неефективност на въпросния пазар и че разглежданата услуга се отнася до дейност, която може да се квалифицира като УОИИ.

64 По този начин Общият съд явно излизал извън рамките на контрола за наличие на явна грешка, предвидени в член 14 ДФЕС, член 106, параграф 2 ДФЕС, член 107, параграф 1 ДФЕС и Протокол № 26 относно услугите от общ интерес.

65 Комисията счита, че първата част от основанието е неотносима или във всички случаи неоснователна.

66 SES Astra е на мнение, че първата част от единственото основание е недопустима и при всяко положение неоснователна.

– *Съображения на Съда*

67 С първата част от единственото си основание жалбоподателите изтъкват по същество, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че първото условие по решение Altmark не е изпълнено при липсата на ясно и точно определяне на разглежданата услуга като УОИИ, без да провери дали определянето на тази УОИИ е явно погрешно. По този начин Общият съд не зачел дискреционната власт, с която разполагат държавите членки при определянето на УОИИ, която не може да бъде ограничена в случай на явна грешка.

68 На първо място, доколкото тази част е насочена към това да се определи дали Общият съд е упражнил подходящ съдебен контрол спрямо преценката на Комисията относно първото условие по решение Altmark, следва да се отбележи, че жалбоподателите повдигат правен въпрос, който Съдът е компетентен да разгледа в производството по обжалване. При това положение доводът на SES Astra, изведен от твърдение за недопустимост на посочената част, трябва да бъде отхвърлен.

69 На второ място по същество следва да се припомни, че държавите членки имат право при спазване на правото на Съюза да определят обхвата и организацията на своите УОИИ, като по-специално вземат предвид присъщи за националната им политика цели (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2011 г., ENEL, C-242/10, EU:C:2011:861, т. 50 и цитираната съдебна практика).

70 В това отношение държавите членки разполагат с широко право на преценка (вж. в този смисъл решение от 8 май 2013 г., Libert и др., C-197/11 и C-203/11, EU:C:2013:288, т. 88), което може да бъде поставено под съмнение от Комисията само в случай на явна грешка (вж. в този смисъл решение от 18 февруари 2016 г., Германия/Комисия, C-446/14 P, непубликувано, EU:C:2016:97, т. 44).

71 Като обаче Общият съд правилно е приел в точка 51 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), в точка 51 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), в точка 98 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и в точка 80 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898), правото, с което разполагат държавите членки, що се отнася до определянето на УОИИ, не може да бъде неограничено.

72 От точка 89 от решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415), следва, че в това отношение първото условие по решение Altmark е насочено основно към това да се прецени дали, първо, предприятието получател е било действително натоварено с изпълнението на задължения за обществена услуга, и второ, дали тези задължения са ясно определени в националното право.

73 Както подчертава по същество генералният адвокат в точки 112 и 114—117 от заключението си, посоченото условие преследва цел за прозрачност и правна сигурност, изискваща да са изпълнени минимални критерии относно наличието на един или няколко акта на публичен орган на власт, които определят достатъчно точно най-малкото естеството, продължителността и обхвата на задълженията за обществена услуга, които носят предприятията, натоварени с изпълнението на тези задължения. Всъщност при липсата на ясно определяне на такива обективни критерии не би било възможно да се провери дали конкретна дейност може да попада в обхвата на понятието за УОИИ.

74 Следователно, противно на твърдението на жалбоподателите, Общият съд се е съобразил с обхвата на контрола, който трябва да упражни, що се отнася до определянето на услуга от държава членка като УОИИ, като е приел, че при липсата на ясно определяне в националното право на разглежданата услуга като УОИИ, първото условие по решение Altmark не е изпълнено.

75 Този извод не се опровергава от довода на жалбоподателите, че е безспорно наличието на пазарна неефективност, както и това че разглежданата услуга е дейност, която може да се квалифицира като УОИИ. Всъщност, както подчертава генералният адвокат в точка 122 от заключението си, такива обстоятелства са неотносими, когато се преценява дали съответните предприятия са действително натоварени с изпълнението на задължения за обществена услуга с публичен акт и дали тези задължения са ясно определени в него.

76 При тези обстоятелства първата част на единственото основание следва да се отхвърли по същество.

По втората част

– Доводи на страните

77 С втората част от единственото си основание жалбоподателите смятат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че определянето на услуга като УОИИ трябва непременно да включва технологията, с която се предоставя тази услуга, за да може да се счита, че тази технология се обхваща от широкото право на преценка, признато на държавите членки.

78 Според жалбоподателите държавите членки разполагат с такова право на преценка не само за „определянето“ на УОИИ, но и за нейното „предоставяне, възлагане и организиране“, което включва по необходимост възможността да се избере конкретна технология за предоставянето на услугата. Това правомощие произтича от Протокол № 26 относно услугите от общ интерес и Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки, както и от практиката на Съда и на Общия съд.

79 Освен това жалбоподателите по дела C-66/16 P, C-67/16 P и C-69/16 P изтъкват, че решение T-462/13 (EU:T:2015:902), решение T-465/13 (EU:T:2015:900) и решение T-541/13 (EU:T:2015:898) са непоследователни, доколкото в тях Общият съд е приел, че като са определили услугата за експлоатация на мрежата на ЦНТ като УОИИ, испанските органи не е следвало да дискриминират останалите платформи.

80 Комисията и SES Astra считат, че втората част от единственото основание е неотносима.

– Съображения на Съда

81 Във втората част от единственото си основание жалбоподателите оспорват по същество обжалваните съдебни решения, тъй като в тях Общият съд ограничил правото на преценка на държавите членки само до определянето на УОИИ, като не взел предвид наличието на такова право, що се отнася до избора на конкретните условия за предоставянето на тези УОИИ.

82 Следва да се отбележи, че този довод произтича от неправилен прочит на обжалваните съдебни решения.

83 На първо място, самите жалбоподатели признават, че в точка 50 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), в точка 50 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), в точка 97 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и в точка 79 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) Общият съд изрично е посочил, като се е позовал на Протокол № 26 относно услугите от общ интерес, че националните, регионалните и местните органи разполагат с голяма дискреционна власт за предоставяне, възлагане и организиране на УОИИ, така че да се доближават максимално до потребностите на ползвателите.

84 На второ място, противно на твърдението на жалбоподателите от обжалваните съдебни решения изобщо не е видно Общият съд да е приел, че квалифицирането на услуга като УОИИ трябва непременно да включва технологията, с която се предоставя тази услуга.

85 Всъщност, както е видно от разглеждането на първата част от настоящото основание, Общият съд се ограничил до преценката дали е изпълнено първото условие по решение Altmark, що се отнася в случая до услугата за експлоатация мрежата на ЦНТ. В това отношение Общият съд е разгледал въпроса дали същата услуга отговаря на изискването за ясно определяне на УОИИ по смисъла на това условие, като е проверил по-специално дали са налице минималните критерии, посочени в точка 73 от настоящото решение. Така той не се е произнесъл относно начина, по който разглежданата услуга е трябвало да бъде конкретно определена в националното право, за да може да отговаря на първото условие по решение Altmark.

86 При тези обстоятелства жалбоподателите по дела C-66/16 P, C-67/16 P и C-69/16 P не могат да се позовават и на наличието на твърдяната непоследователност на решения T-462/13 (EU:T:2015:902), T-465/13 (EU:T:2015:900) и T-541/13 (EU:T:2015:898).

87 Ето защо втората част от единственото основание следва да се отхвърли по същество.

По третата част

– Доводи на страните

88 С третата част от единственото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд за това, че е изопачил текста на разпоредбите на приложимото национално законодателство и свързаната с тях съдебна практика, че по този начин е направил констатации, които са в явно противоречие със съдържанието им, и че придал на някои доказателства обхват, какъвто те нямат.

89 На първо място, жалбоподателите твърдят, че Общият съд явно е изопачил текста на националните разпоредби, на които впрочем се е позовал избирателно. По-конкретно Ley 32/2003, General de Telecomunicaciones (Общ закон 32/2003 за далекосъобщенията) от 3 ноември 2003 г. (BOE № 264 от 4 ноември 2003 г., стр. 38890, наричан по-нататък „Закон

32/2003“) изрично квалифицирал експлоатацията на радио- и телевизионни мрежи като „услуга от общ интерес“. В това отношение, противно на приетото от Общия съд в точка 57 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), в точка 57 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), в точка 104 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и в точка 86 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898), било възможно задълженията за УОИИ да се възложат на всички оператори в даден сектор, по-специално за да се гарантира универсалността на тази услуга. На практика именно към тази цел било насочено испанското законодателство в областта на телевизионното разпространение, като предвиждало задължения за минимално покритие, приложими за целия разглеждан сектор. Освен това, противно на направеното от Общия съд тълкуване, различните нормативни актове, приети от испанските органи, препращали изрично към наземната технология.

90 На второ място, жалбоподателите поддържат, че в обжалваните съдебни решения се съдържат твърдения, които са в явно противоречие с разгледани от Общия съд доказателства. Последният неправилно констатирал, че в нито един момент жалбоподателите не са били в състояние да определят кои задължения за обществена услуга са предвидени в тежест на операторите на мрежи на ЦНТ в испанското законодателство или в споразуменията за експлоатация, нито са представили доказателства в това отношение (т. 72 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), т. 73 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), т. 115 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и т. 103 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898). В това отношение жалбоподателите се позовават на споразуменията, които са сключили баските органи с Itelazpi (дело C-66/16 P), на договор за възлагане на обществена поръчка, подписан между каталонските органи и Retevisión, и на спецификацията по него (дело C-67/16 P), на споразуменията, сключени от правителството на Навара (дело C-68/16 P), както и на договора и спецификацията по обществената поръчка, проведена от Comunidad autónoma de La Rioja (автономна област Ла Риоха, Испания) (дело C-69/16 P).

91 Според жалбоподателите тези актове са достатъчни, за да се направи извод за наличието на правилно определена и възложена УОИИ по смисъла на практиката на Съда и на член 4 от Решение 2005/842/ЕО на Комисията от 28 ноември 2005 г. относно прилагането на член [106, параграф 2 ДФЕС] за държавната помощ във вид на компенсация за обществена услуга, предоставена на определени предприятия, натоварени с извършването на услуги от общ икономически интерес (ОВ L 312, 2005 г., стр. 67; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 2, стр. 186). Тези актове били посочени в хода на административната фаза и в производството пред Общия съд.

92 Освен това, що се отнася до автономните области, различни от Страната на баските, Общият съд неправилно приел в точка 62 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), точка 113 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и точка 92 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898), че посочените актове не са представени в административната фаза и че Комисията не е била длъжна да ги разглежда, когато проверява дали е било спазено първото условие по решение Altmark, доколкото е била запозната с обществените поръчки, проведени от тези автономни области, разполагала е със спецификациите по тях и самоличността на спечелилите обществените поръчки ѝ е била известна. Според жалбоподателите Общият съд е трябвало да санкционира Комисията за това, че не е взела предвид тези обществени поръчки, както го е направил той в точка 85 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900) и в точка 60 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898), що се отнася до четвъртото условие по решение Altmark.

93 Жалбоподателите поддържат и че констатацията, съдържаща се в точка 58 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точка 58 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), точка 105 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и точка 87 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898), съгласно която същите актове не могат надлежно да квалифицират експлоатация мрежата на ЦНТ като УОИИ, поради факта че Закон 32/2003 предвижда задължение за спазване на принципа на технологична неутралност,

представлява изопачаване на съдържанието на този закон, като се има предвид, че той урежда този принцип като обикновен ръководен принцип, а не като норма, ограничаваща правомощието на публичните органи.

94 На трето място, Общият съд стигнал до неправилен извод относно наличието на УОИИ, като се ограничил до анализа на Закон 32/2003, въпреки че съществуват други актове от националното право, които уточняват този закон и са били обсъдени пред Общия съд. Така Общият съд трябвало да вземе предвид практиката на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) относно разглежданата мярка и приложимото испанско законодателство. Относно Ley 31/1987 de Ordenación de las Telecomunicaciones (Закон 31/1987 за организирането на далекосъобщенията) от 18 декември 1987 г. (BOE № 303 от 19 декември 1987 г., стр. 37409), който конкретно квалифицирал наземната технология като обществена услуга, в точка 71 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точка 72 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900) и точка 102 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) Общият съд не взел предвид този закон, с мотива че същият не му е бил представен.

95 Комисията и SES Astra считат, че третата част от единственото основание е явно недопустима.

– Съображения на Съда

96 С третата част от единственото си основание жалбоподателите считат, че Общият съд е допуснал няколко грешки при прилагане на правото при преценката на разпоредбите на националното право, които според тях определят ясно разглежданата услуга за УОИИ.

97 В началото следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда, когато Общият съд е установил или преценил фактите, по силата на член 256 ДФЕС Съдът е компетентен единствено да упражни контрол върху правната квалификация на тези факти и правните последици, които Общият съд е извел от тях. Следователно, освен в случай на изопачаване на представените пред Общия съд доказателства, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално решение от 10 ноември 2016 г., DTS Distribuidora de Televisión Digital/Комисия, C-449/14 P, EU:C:2016:848, т. 43 и цитираната съдебна практика).

98 Ето защо, що се отнася до проверката в производството по обжалване на изводите на Общия съд относно националното право, Съдът е компетентен единствено да провери дали това право е било изопачено (вж. решение от 10 ноември 2016 г., DTS Distribuidora de Televisión Digital/Комисия, C-449/14 P, EU:C:2016:848, т. 43 и цитираната съдебна практика).

99 В това отношение изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибягва до нова преценка на фактите и доказателствата (вж. по-специално решение от 9 март 2017 г., Simet/Комисия, C-232/16 P, непубликувано, EU:C:2017:200, т. 58 и цитираната съдебна практика).

100 Първо, относно преценката на Закон 32/2003 в точка 57 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точка 57 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), точка 104 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и точка 86 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) Общият съд е отбелязал, че съдържащата се в този закон квалификация на услуга от общ интерес се отнася до всички далекосъобщителни услуги, включително мрежите за телевизионно разпространение. Той е приел, че самият факт, че дадена услуга е определена в националното право като услуга от общ интерес, не означава, че всеки оператор, който я извършва, е натоварен с изпълнението на ясно определени задължения за предоставяне на обществена услуга по смисъла на решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415). Освен това той констатира, от една страна, че от Закон 32/2003 не следва, че всички далекосъобщителни услуги в Испания имат характер на УОИИ по

смисъла на това решение, и от друга страна, установява, че този закон изрично предвижда, че услугите от общ интерес по смисъла на същия закон трябва да бъдат предоставяни при условията на свободна конкуренция.

101 От една страна, следва да се приеме, че жалбоподателите изобщо не са представили доказателство, от което да е видно Общият съд да е изопачил по този начин съдържанието на Закон 32/2003.

102 От друга страна, доколкото жалбоподателите оспорват извода, който Общият съд е направил от общия характер на този закон, а именно че той не позволява да се приеме, че операторите на наземна телевизионна мрежа имат ясно определени задължения за обществена услуга в съответствие с първото условие по решение Altmark, следва да се отбележи, че с оглед на посочената в точка 100 от настоящото решение липса на недвусмисленост на същия закон, този извод изобщо не е опорочен от грешка при прилагане на правото.

103 Второ, що се отнася до довода на жалбоподателите, изведен от факта, че Общият съд е направил констатации, които са в явно противоречие с приетите от испанските органи нормативни актове, в които е направено изрично позоваване на наземната технология, следва да се разграничат, от една страна, положението на Страната на баските, и от друга, това на останалите автономни области.

104 Първо, относно Страната на баските, жалбоподателите твърдят, че в споразуменията, сключени в тази автономна област, надлежно се уточняват задълженията на получателя Itelazpi за предоставяне на обществена услуга, като се определят по-специално естеството и продължителността на задълженията за обществена услуга, съответното предприятие и територия, естеството на изключителните права и универсалният характер на задачата.

105 В това отношение от точки 62 и 63 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902) е видно, че Общият съд е преценил тези споразумения. Въпреки това при самостоятелната си преценка на фактите по случая той е приел, че никоя от разпоредбите на посочените споразумения не показва, че експлоатацията на наземна мрежа се счита за обществена услуга.

106 В това отношение от преценката на въпросните споразумения от страна на Общия съд не е видно да е изопачено съдържанието им. По-конкретно доводите, изтъкнати в подкрепа на настоящата част от основанието, не разкриват явна фактическа неточност при тълкуването на посочените споразумения от Общия съд.

107 По-нататък, относно автономните области, различни от Баската автономна област, жалбоподателите по дела C-67/16 P, C-68/16 P и C-69/16 P изтъкват, че в решения T-465/13 (EU:T:2015:900), T-487/13 (EU:T:2015:899) и T-541/13 (EU:T:2015:898) Общият съд не е взел предвид наличието на посочените в точка 90 от настоящото решение официални актове, определящи разглежданата услуга като УОИИ.

108 Този довод е неотносим. Всъщност от точки 62 и 63 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), точки 113 и 114 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и точки 92 и 93 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) е видно, че Общият съд не само е отхвърлил доводите на жалбоподателите относно тези актове, с мотива че те не са представени от испанските органи в административната фаза като примери за актове за възлагане на обществена услуга, но е разгледал при условията на евентуалност и съдържанието на представените от жалбоподателите доказателства, и е приел, че нито едно от съдържащите се в тези документи доказателства не позволява да се направи извод, че разглежданата услуга представлява УОИИ по смисъла на решение от 24 юли 2003 г., Altmark (C-280/00, EU:C:2003:415). Жалбоподателите обаче не са

оспорили правната преценка на Общия съд, съдържаща се в тези точки, нито a fortiori са представили доказателства, от които да е видно, че при тази преценка Общият съд е изопачил съдържанието на посочените актове.

109 Трето, доводът на жалбоподателите, че Общият съд не е взел предвид някои актове от националното право, представени като доказателства в производството пред Общия съд, така че последният не е отчел обхвата на Закон 32/2003, трябва да бъде отхвърлен.

110 Всъщност трябва да се припомни, че единствено Общият съд следва да преценява представените пред него доказателства. Впрочем от Общия съд не може да се изисква, с изключение на задължението за спазване на основните принципи и на процесуалните правила относно тежестта на доказване и събирането на доказателства и на задължението да не изопачава доказателствата, изрично да мотивира преценката си, що се отнася до значението на всяко представено му доказателство, по-специално когато счита, че те са без значение или са неотносими за разрешаването на спора (вж. в този смисъл решение от 15 юни 2000 г., Dorsch Consult/Съвет и Комисия, C-237/98 P, EU:C:2000:321, т. 50 и 51).

111 В това отношение, от една страна, жалбоподателите не са изтъкнали никакво оплакване по повод на твърдяното неспазване от Общия съд на процесуалните правила относно тежестта на доказване и събирането на доказателства. От друга страна, от представените от жалбоподателите доказателства не е видно разглежданите актове да са били приложими при преценката на услугата за експлоатация на наземните мрежи като УОИИ.

112 Следва да се подчертае и че доводът на жалбоподателите, изведен от твърдяното невземане предвид на Закон 31/1987, е неотносим. Всъщност от точка 71 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точка 72 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900) и точка 102 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) е видно, че Общият съд не само е отхвърлил доводите на жалбоподателите относно този закон, с мотива че той не е бил представен пред него, но и се е произнесъл при условията на евентуалност и по приложимостта на посочения закон. В това отношение той е приел, че фактът, че по силата на същия закон при всяко положение услугите за аудио-визуално телевизионно разпространение чрез наземни вълни са обществени услуги, не позволява да се направи извод, че Закон 31/1987 определя и разглежданата услуга като обществена услуга. Впрочем в настоящото производство по обжалване жалбоподателите изобщо не се позовават на изопачаване от Общия съд на съдържанието на Закон 31/1987.

113 Ето защо третата част от единственото основание следва да бъде отхвърлена отчасти като недопустима, както и отчасти като неоснователна и отчасти като неотносима.

По четвъртата част

– Доводи на страните

114 С четвъртата част на единственото си основание жалбоподателите считат, че като е отхвърлил в точка 57 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точка 57 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), точка 104 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и точка 86 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) определението за УОИИ, предвидено в Закон 32/2003, с мотива че в този закон изобщо не се съдържа възлагане на обществена услуга, Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото.

115 По този начин Общият съд смесил понятията „определяне“ и „възлагане“ на УОИИ, които, противно на приетото от Общия съд, могат да бъдат отделни актове в зависимост от разпределянето на правомощията в съответната държава членка.

116 Комисията и SES Astra поддържат, че тази четвърта част от единственото основание е недопустима.

– Съображения на Съда

117 Доколкото с четвъртата част от единственото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд за това, че е изискал разглежданият акт за определяне на УОИИ да бъде и акт за възлагане на същата УОИИ на едно или няколко предприятия, следва да се отбележи, че тази част се отнася до обосноваността на предложеното от Общия съд тълкуване на първото условие по решение, което тълкуване представлява правен въпрос. При това положение доводът на Комисията и на SES Astra за недопустимост на посочената част трябва да бъде отхвърлен.

118 По същество доводът, на който почива четвъртата част от единственото основание на жалбоподателите, произтича от явно погрешен прочит на обжалваните съдебни решения. Всъщност, противно на твърдението на жалбоподателите, Общият съд не е изключил възможността да се използват различни актове, от една страна, за да се определи УОИИ, и от друга страна, за да се възложат задачите за тази УОИИ.

119 В точка 52 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точка 52 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), точка 99 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и точка 81 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) Общият съд изрично е приел, че отговорността за предоставянето на УОИИ може да се възлага на съответното предприятие чрез един или повече официални акта, видът на които може да се определя от държавата членка, като тези актове по-специално определят същността и продължителността на задълженията за предоставяне на обществена услуга и съответното предприятие и неговата територия.

120 Както бе установено в точка 100 от настоящото решение Общият съд е приел по-нататък, първо, че фактът, че дадена услуга е определена в Закон 32/2003 като услуга от общ интерес, не означава сам по себе си, че всеки оператор, който извършва тази услуга, е натоварен с изпълнението на задължения за предоставяне на обществена услуга, които са ясно определени по смисъла на първото условие по решение Altmark.

121 Второ, както бе отбелязано в точки 103—108 от настоящото решение, Общият съд е разгледал въпроса за наличието на други актове освен Закон 32/2003, с които операторите, за които се отнася разглежданата мярка, да са били действително натоварени с ясно определени задължения за обществена услуга. Той обаче е стигнал до извода, че испанските органи не са доказали, че случаят е такъв, що се отнася до разглежданата услуга.

122 Ето защо четвъртата част от единственото основание трябва да се отхвърли като явно необоснована.

По петата част

– Доводи на страните

123 С петата част от единственото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд за това, че неправилно е отхвърлил довода им, изведен от твърдението, че е изпълнено първото условие по решение Altmark, главно с мотива че в разпоредбите на актовете за определяне и възлагане на разглежданата УОИИ не се съдържа формално терминът „обществена услуга“. Всъщност според жалбоподателите от точка 63 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точка 58 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), точка 91 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и точка 93 от решение

T-541/13 (EU:T:2015:898) е видно, че Общият съд е изискал разглежданото определяне на УОИИ в националното право да препраща изрично към термина „обществена услуга“, за да може да се счита за достатъчно точно и ясно.

124 Без да прави конкретен извод във връзка с произнасянето по посочената пета част от единственото основание, Комисията подчертава, че в обжалваните съдебни решения Общият съд не е изискал да се използва специфична формулировка относно определянето на УОИИ, а е проверил дали предоставянето на услуга за експлоатация на мрежа е определено в националното законодателство като УОИИ.

125 SES Astra счита, че петата част от единственото основание е явно недопустима.

– *Съображения на Съда*

126 С петата част от единственото си основание жалбоподателите по същество упрекват Общия съд за това, че е възприел формалистичен подход, като е изискал, за да се счита за изпълнено първото условие по решение Altmark, в разпоредбите на националното право за определяне и възлагане на разглежданата УОИИ да се съдържа терминът „обществена услуга“.

127 Следва да се отбележи, че този довод произтича от неправилен прочит на обжалваните съдебни решения. Всъщност от точка 63 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точка 58 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), точка 91 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и точка 93 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898) изобщо не е видно Общият съд да е формулирал изискване за използването на термина „обществена услуга“, за да счита, че е изпълнено първото условие по решение Altmark.

128 При тези обстоятелства петата част на единственото основание следва да се отхвърли по същество.

По шестата част

– *Доводи на страните*

129 С шестата част на единственото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд за това, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точки 69 и 70 от решение T-462/13 (EU:T:2015:902), точки 70 и 71 от решение T-465/13 (EU:T:2015:900), точки 110 и 111 от решение T-487/13 (EU:T:2015:899) и точки 100 и 101 от решение T-541/13 (EU:T:2015:898), че Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки не се отнася до разглежданото финансиране на операторите на платформи за излъчването на сигнали, с мотива че в този протокол не са посочени публичните телевизионни оператори.

130 Комисията счита, че тази част от основанието е неотносима и че във всички случаи трябва да се отхвърли по същество.

131 SES Astra заключава, че шестата част от единственото основание е явно недопустима и че във всички случаи трябва да се отхвърли по същество.

– Съображения на Съда

132 С шестата част от единственото си основание жалбоподателите по същество упрекват Общия съд за това, че е допуснал няколко грешки при прилагане на правото, като е приел, че Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки не е приложим в случая.

133 Тази част от основанието трябва да се отхвърли като неотносима. Както изтъква Комисията, жалбоподателите не посочват по какъв начин от Протокол № 29 за системата на публичното радиоразпръскване в държавите членки може да се стигне до извода, че получателите по разглежданата мярка са били действително натоварени с изпълнението на задължения за обществена услуга и че тези задължения са били ясно определени в националното право.

134 Тъй като не е уважена нито една от шестте части на единственото основание, изтъкнато от жалбоподателите в подкрепа на жалбите им, последните следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По съдебните разноски

135 На основание член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

136 След като Комисията и SES Astra са направили искане за осъждането на жалбоподателите и последните са загубили делото по единственото си основание, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля жалбите.

2) Осъжда Comunidad Autónoma del País Vasco, Itelazpi, SA, Comunidad Autónoma de Cataluña, Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI), Navarra de Servicios y Tecnologías, SA, Cellnex Telecom, SA и Retevisión I, SA да заплатят съдебните разноски.

Подписи